

**MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC
PER A LA 56 JORNADA MUNDIAL
DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS**

El coratge d'arriscar-se per la promesa de Déu

Benvolguts germans i germanes:

Després d'haver viscut, l'octubre passat, l'experiència dinàmica i fructífera del Sínode dedicat als joves, hem celebrat recentment la 34a Jornada Mundial de la Joventut a Panamá. Dos grans esdeveniments que han ajudat l'Església a prestar més atenció a la veu de l'Esperit i també a la vida dels joves, als seus interrogants, als cansaments que els afligeixen i a les esperances que alberguen.

Voldria reprendre el que vaig compartir amb els joves a Panamá, per a reflexionar en aquesta Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions sobre com la crida del Senyor ens fa *portadors d'una promesa* i, al mateix temps, ens demana el coratge *d'arriscar-nos* amb Ell i per Ell. M'agradaria considerar breument aquests dos aspectes, la promesa i el risc, contemplant amb vosaltres l'escena evangèlica de la crida dels primers deixebles al llac de Galilea (Mc 1,16-20).

Dues parelles de germans –Simó i Andreu juntament amb Jaume i Joan–, estan fent el seu treball diari com a pescadors. En aquest treball pesat van aprendre les lleis de la natura i, a vegades, van haver de desafiar-les quan els vents eren contraris i les onades sacsejaven les barques. En certs dies, la pesca abundant recompensava l'esforç dur, però altres vegades, el treball de tota una nit no era suficient per omplir les xarxes i tornaven a la riba cansats i decebuts.

Aquestes són les situacions ordinàries de la vida, en les que cadascú de nosaltres ha de confrontar-se amb els desitjos que porta al cor, s'esforça en activitats que confia que siguin fructíferes, avança en el «mar» de moltes possibilitats a la recerca de la ruta adequada que pugui satisfer la seva set de felicitat. A vegades s'obté una bona pesca, altres vegades, en canvi, cal armar-se de coratge per a pilotar una barca colpejada per les onades, o cal lluitar amb la frustració de veure's amb les xarxes buides.

Com en la història de tota crida, també en aquest cas es produeix una trobada. Jesús camina, veu aquests pescadors i s'hi apropa... Així va succeir amb la persona amb qui vam escollir compartir la vida en el matrimoni, o quan vàrem sentir la fascinació de la vida consagrada: vàrem viure la sorpresa d'una trobada i, en aquell moment, vàrem percebre la promesa d'una alegria capaç d'omplir les nostres vides. Així, aquell dia, al costat del llac de Galilea, Jesús va anar a trobar aquells pescadors, trencant la «paràlisi de la normalitat» (*Homília en la 22a Jornada Mundial de la Vida Consagrada*, 2 febrer 2018). I immediatament els va fer una promesa: «Us faré pescadors d'homes» (Mc 1,17).

La crida del Senyor, per tant, no és una intromissió de Déu en la nostra llibertat; no és una "gàbia" o un pes que se'ns carrega a sobre. Al contrari, és la iniciativa amorosa

amb la que Déu ve al nostreencontre i ens convida a entrar en un gran projecte, del qual vol que participem, mostrant-nos en l'horitzó un mar més ampli i una pesca sobreabundant.

El desig de Déu és que la nostra vida no acabi sent presonera del que és obvi, que no es vegi arrossegada per la inèrcia dels hàbits diaris i no quedi immòbil davant d'aquestes eleccions que podrien donar-li sentit. El Senyor no vol que ens resignem a viure al dia pensant que, al cap i a la fi, no hi ha res pel que valgui la pena comprometre's amb passió i extingint la inquietud interna de cercar noves rutes per a la nostra navegació. Si alguna vegada ens fa experimentar una «pesca miraculosa», és perquè vol que descobrim que cadascú de nosaltres està cridat –de diferents maneres– a alguna cosa gran, i que la vida no ha de quedar atrapada en les xarxes de l'absurd i d'allò que anestesia el cor. En definitiva, la vocació és una invitació a no quedar-nos a la riba amb les xarxes a la mà, sinó a seguir Jesús pel camí que Ell ha pensat per a nosaltres, per a la nostra felicitat i per al bé dels qui ens envolten.

Per descomptat, abraçar aquesta promesa requereix el valor d'arriscar-se a decidir. Els primers deixebles, sentint-se cridats per ell a participar en un somni més gran, «immediatament deixaren les xarxes i el van seguir» (Mc 1,18). Això significa que per a seguir la crida del Senyor hem d'implicar-nos amb tot el nostre ésser i córrer el risc d'enfrontar-nos a un desafiament desconegut; hem de deixar tot el que ens pot mantenir amarrats a la nostra petita barca, impedint-nos prendre una decisió definitiva; se'ns demana aquesta audàcia que ens impulsi amb força a descobrir el projecte que Déu té per a la nostra vida. En definitiva, quan estem davant de l'immens mar de la vocació, no podem quedar-nos a reparar les nostres xarxes, a la barca que ens dona seguretat, sinó que hem de fiar-nos de la promesa del Senyor.

Em refereixo sobretot a la crida a la vida cristiana, que tots rebem amb el baptisme i que ens recorda que la nostra vida no és fruit de l'atzar, sinó el do de ser fills estimats pel Senyor, reunits en la gran família de l'Església. Precisament en la comunitat eclesial, l'existència cristiana neix i es desenvolupa, sobretot gràcies a la litúrgia, que ens introdueix en l'escolta de la Paraula de Déu i en la gràcia dels Sagraments; aquí és on des de la infància som iniciats en l'art de la pregària i del compartir fraternal. L'Església és la nostra mare, precisament perquè ens engendra a una nova vida i ens porta a Crist; per tant, també hem d'estimar-la quan descobrim en el seu rostre les arrugues de la fragilitat i del pecat, i hem de contribuir a que sigui sempre més bella i lluminosa, perquè pugui ser en el món testimoni de l'amor de Déu.

La vida cristiana s'expressa també en aquestes eleccions que, al mateix temps que donen una direcció precisa a la nostra navegació, contribueixen al creixement del Regne de Déu en la societat. Em refereixo a la decisió de casar-se en Crist i formar una família, així com a altres vocacions vinculades al món del treball i de les professions, al compromís en el camp de la caritat i de la solidaritat, a les responsabilitats socials i polítiques, etc. Són vocacions que ens fan portadors d'una promesa de bé, d'amor i de justícia no només per a nosaltres, sinó també per als ambients socials i culturals en els que vivim, i que necessiten cristians valents i testimonis autèntics del Regne de Déu.

En la trobada amb el Senyor, algú pot sentir la fascinació de la crida a la vida consagrada o al sacerdocí ordenat. És un descobriment que entusiasma i alhora

espanta, quan un se sent cridat a convertir-se en «pescador d'homes» a la barca de l'Església a través de la donació total de si mateix i insistint en un servei fidel a l'Evangelí i als germans. Aquesta elecció implica el risc de deixar-ho tot per a seguir el Senyor i consagrar-se completament a ell, per convertir-se en col·laboradors de la seva obra. Moltes resistències interiors poden obstaculitzar una decisió semblant, així com en certs ambients molt secularitzats, en els que sembla que ja no hi ha espai per a Déu i per l'Evangelí, es pot caure en el desànim i en el «cansament de l'esperança» (*Homilia en la Missa amb preveres, persones consagrades i moviments laics, Panamà, 26 gener 2019*).

I, no obstant això, no hi ha un goig més gran que arriscar la vida pel Senyor. En particular a vosaltres, joves, m'agradaria dir-vos: no sigueu sords a la crida del Senyor. Si ell us crida per aquest camí no lleueu els remos de la barca i confieu en ell. No us deixeu contagiar per la por, que ens paralitza davant els alts cims que el Senyor ens proposa. Recordeu sempre que, als qui deixen les xarxes i la barca per seguir el Senyor, ell els promet l'alegria d'una vida nova, que omple el cor i anima el camí.

Estimats amics, no sempre és fàcil discernir la pròpia vocació i orientar la vida de la manera correcta. Per aquest motiu, cal un compromís renovat per part de tota l'Església –preveres, religiosos, animadors pastorals, educadors– perquè se'ls ofereixin, especialment als joves, possibilitats d'escolta i de discerniment. Cal una pastoral juvenil i vocacional que ajudi al descobriment del pla de Déu, especialment a través de la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, l'adoració eucarística i l'acompanyament espiritual.

Com s'ha dit diverses vegades durant la Jornada Mundial de la Joventut a Panamà, hem de mirar Maria. Fins i tot en la història d'aquesta jove, la vocació va ser alhora una promesa i un risc. La seva missió no va ser fàcil, però no va permetre que la por s'apoderés d'ella. El seu sí «va ser el "sí" de qui vol comprometre's i el qui vol arriscar, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretat que la certesa de saber que era portadora d'una promesa. I jo us pregunto a cadascú de vosaltres. Us sentiu portadors d'una promesa? Quina promesa tinc al cor per anar endavant? Maria tindria, sens dubte, una missió difícil, però les dificultats no eren un motiu per dir que "no". Segur que tindria complicacions, però no serien les mateixes complicacions que es produeixen quan la covardia ens paralitza per no tenir-ho tot clar o assegurat per endavant» (*Vetlla amb els joves, Panamà, 26 gener 2019*).

En aquesta Jornada, ens unim en la pregària demanant al Senyor que ens faci descobrir el seu projecte d'amor per a la nostra vida i que ens doni el coratge per arriscar-nos en el camí que ell ha pensat per a nosaltres des de l'eternitat.

Vaticà, 31 de gener de 2019, Memòria de sant Joan Bosco.

Francesc